

De la metrul cub de aroganță la kilowatt-„executivul” de hoție...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă tot nu au reușit să stocheze curentul în depozitele de gaze (!), de fapt, ceva reușeau ei, că nu te pui cu încrâncenarea prostului, noroc cu „legile” la care nu pot umbla, ălea de manual, iar asta de pe vremea când se bătea cu mustața în colțul gurii ministrul Energiei despre cum

va revoluționa și va combina el lucruri, energii și principii fizice irefutabile, acum, pesemne, vor să ne convină despre eficiența livrării curentului la găleata de apă. Sau cu apă... Că tot nu au priceput ce le trebuie, de fapt, cum să fundamenteze ce le trebuie, devalizarea banilor care mai există prin companiile de stat profitabile...

Așa că, acum glăsuiesc despre cum să bage cărbunele la apă... Nu știu ce se va întâmpla, se va scufunda ori va pluti, că astea cu Arhimedele din legile nedăncilizate nu le pot anticipa, dar nici nu contează.

Sunt bani de spălat pre mâinile lor murdare? Se poate face și acest furt! Iar dacă e nevoie să „depoziteze” cărbunele în apă, o să o facă și pe asta! Pentru ei, lucrurile sunt simple. Se ia o companie de stat pe profit (Hidroelectrică) și se căpușează cu aia pe pierderi (Complexul Energetic Oltenia). Că numai la capitolul datorii e compania (de lignit) din Oltenia „pe pierderi”, la supurarea sinecurilor se extrage mai aprig decât la cărbune...

Au și calculat. Minusul de la cărbune tras prin apa de la Hidroelectrică se

va „topi” într-un mare plus pentru ei. Pentru că altfel nu au cum să pună mâna pe profitul de la Hidroelectrică. Sunt bani acolo, că merge bine compania, dar nu poți să-i iei pe toți prin rechiziționarea pesedistă a dividendelor. În schimb, poți să-i sifonezi punând în sarcina companiei „investițiile” în alte energii. De fapt, închizând o pierdere, și un sector energetic (să fie și Europa

mulțumită) prin profitabilitate pe care o are încă Hidroelectrică.

Așa că „energeticienii” PSD-Guvern, că despre ei ca „băieții deștepți din energie” nu poți vorbi nici măcar peiorativ, au mângălit strategia revoluționară a fuzionării cărbunelui cu apa. A companiei falimentare a lignitului din Oltenia cu profitabila Hidroelectrică. A cărei eficiență se va duce pe apa sâmbetelor pe care ni le poartă acest guvern de trădători, o apă ce va fi trecută prin turbinele lor de partid, spoliind și dezintegrând toți banii...

Că Hidroelectrică nu-și va pierde doar profitabilitatea din exploatarea energetică a apei, o eficiență care este oricum la mila naturii (azi vezi ditamai râul ce învârte turbinele, mâine te rogi de o ploaie să mai miște ceva pe acolo să nu colmateze centrala în praful deșertificării), ci, rămânând pe cap cu toate punctele negre (și nu de lignit, ci de incompetență managerială) ale CE Oltenia, va avea multe de plătit, nu-i interesează pe guvernanți... Avem norme europene de poluare pe care trebuie să le respectăm? Guvernării au

mai găsit o „batistă” de acoperit un alt țambal de furăciune la nivel național! Hidroelectrică? Va cădea în sarcina ei să respecte normele de poluare și să asigure și închiderea, tot pe banii ei, a acelor mine... O închidere și o reabilitare a mediului care s-ar putea să depășească, la nivel de costuri, chiar și profitul din cei mai buni ani ai societății...

Ce face CSAT? Ce fac serviciile secrete? Sunt distruse două segmente energetice, suntem în pragul căpușării noastre coloniale definitive iar ele tac... Așa cum tac, că e „political correct”... dăncilizat, și asociațiile și mediul academic... Că unde curge la alții, poate mai pică și spre ele ceva de finanțare! Pen- trul alte programe „de consultanță”, despre cum să faci investiții în resurse „alternative”. Alternative, nu energetic, și nu din punct de vedere al protecției mediului, ci prin „trasarea” unor noi zone de spoliat, când minele se vor fi închis iar debitul apelor se va fi restrâns...

Hidroelectrică este pe cale a fi împinsă în faliment... Și ea și țara, și noi și, mai ales, viitorul nostru... Un viitor de lignit, lihnit de neputință, nepăsare, lipsă de reacție... Căci tot ce e val, ca valul trece, nu? Inclusiv resursele și eficiențele energetice pe care le mai avem azi, noi rămânând pe mai departe la găleata cu resturi pe care ne-o tot varsă guvernării în cazanul „bunăstării”... De fapt, o imensă troacă...

Piovra... carpato-dunăreană

Aurel
Brumă

Așezat confortabil în paginile propriilor memorii atent reconstruite pentru un viitor de care i se rupe în paișpe cât nu se referă la el ci la turma de stupide peuple, genitorul piovrei carpato-dunărene, Ion Iliescu, zâmbește proștilor cu toată ambrazura largă a zâmbetului atent smuls din apa oglinzii.

Va pleca din lumea aceasta luând cu el, bine sigilate, artefactele unei lovituri de stat absorbită de întempestiva mișcare a populației care și-a asumat sacrificiul pentru o victorie anticomunistă eșuată, lestată de pseudodizidenții grupați în jurul zâmbitorului, în mare parte activiști de notorietate, și sprijinită, din subteran, de partenerii activi ai serviciilor secrete, păpușarii, cei care, în scenariul numitei revoluții, dețineau pârghiile decizionale.

Șantajști și șantajați, numitorul lor comun a fost, conform regulilor de război, prada – avuția națională, împărțirea acesteia și, de sigur, transformarea valorilor obținute în culorile necesare prezentării în prim-plan a imaginii primei pături sociale de mijloc, bazinul din care vor expanda înalții funcționari, parlamentarii, directorii patronali ai instituțiilor de stat, dreptacii și stângacii, clasa politică profitoare. Sursele corupției? Cele decise printr-o Lege Funciară tembelă, în dsul căreia se translau terenuri agricole, se desproprietăreau moșnenii și, bomboană pe colivă, profitorii tembelismului comisiilor de dizolvare a CAP-urilor deveneau șmenarii incluși, în mare parte, în partidul lui Victor Surdu. Identic membrii comisiilor de privatizare, cotizanții noii puteri, se încovoiau sub cascada milioane care le consfințeau înfeudarea politică.

Un Anghel Rugină sau Constantin Cojocaru erau translați spre anonim, proiectele de țară fiind nocive mersului spre integrarea euro-atlantică. Desființarea economiei naționale pârând a fi prețul cuplării României

la marginea de vest a capitalismului multilateral dezvoltat. Îmbogățirii de după război (război a fost oare în 1989?) au consimțit statutului de colonie a țării, integrarea europeană, mersul spre marea promisiune globalistă, reușind să reducă la minimul hertzian vocile intelectualilor „dușmănoși”, naționaliștii suprapuși legionarilor, anticriștilor și oricărei bizarerii posibile.

Iliescu, Roman, Stolojan și restul listei rușinii acestei istorii încă se ițesc din variile înmlăștinări necuvenite ale societății române, ei și toată puiernița lustrabililor, găuri negre în geografia țării, clonându-se, din nefericire, inclusiv în junele apariții de pe scena politică și pentru care România este în continuare un poligon pentru marile tunuri mixte, transnaționale, corporatismul (sclavia de acasă) pârând a fi capătul de drum al poporului român. O colonie.

Baletul electoral din jurul Cotrocenilor are rare și nesuținute clarificări ale parcursului, metastaza coruptivă anulând orice apariție benefică, proiectele de țară fiind doar declarații semantice, inactive, inoperante.

România se află în stare de necesitate. Clasa politică actuală, așa cum este, amalgamată, cu respirații scurte, are o singură șansă de a nu intra în uitarea definitivă: reconstruirea vocației identitare și asumarea, indiferent de care va fi compoziția viitorului parlament, a unui Proiect de Țară care să fie asumat, sprijinit, realizat punctual, vertebră cu vertebră. Indiferent de rezultatul alegerilor prezidențiale, dacă la alegerile locale și la cele parlamentare electoratul nu va avea de ales programe și nu personaje politice, viitorul nu va mai avea viitor.

Retrocedarea Ardealului și organizația secretă „Ardealul”

Ionuț
Țene

După Dictatul de la Viena din 30 august 1940, când România la presiunea Germaniei și Italiei, a predat Ardealul de nord către Ungaria lui Horthy, pe plan intern și internațional s-a pus problema recuperării urgente a acestui teritoriu etno-demografic românesc. După introducerea autorităților horthyste cu ciclul arhicunoscut de crime de la Ip, Treznea sau de lângă Turda, românii din acest teritoriu ocupat s-au mobilizat urgent.

Pe structurile fostelor organizații PNȚ din teritoriu, sub coordonarea direct a lui Iuliu Maniu și Al. Vaida Voevod, s-a înființat organizația secretă de luptă armată pentru redobândirea acestui teritoriu românesc. Această organizație a fost diferită de cea a lui Raoul Șorban care a salvat mii de evrei trecând clandestin prin pădurea Făget de la marginea cartierului Mănăștur Cluj. Până astăzi se știu foarte puține lucruri despre această organizație. Recent istoricul clujean Onufrie Vințel a publicat cartea „Ecouri despre Ardeal și ardeleni” (Ed. Ecou Transilvan, 2019, Cluj-Napoca), care aduce lumină în complicatul dosar istoriografic din perioada dictatului.

Onufrie Vințel a studiat temeinic arhivele de la Moscova și a descoperit documente care atestă implicarea sovietică în contextual internațional și geopolitic al Europei de est și centrale. Românii din organizația clandestină „Ardealul” au creat o rețea informativă și paramilitară pen-

tru înlăturarea regimului horthyst și încetarea ocupației străine. Membrii colaborau cu forțele patriotice și partidele democratice din București. În acest sens, au întocmit numeroase memorii către Hitler, Mussolini și Stalin în care cereau retrocedarea Ardealului de nord la România. Semnatarii considerau regimul lui Ion Antonescu în contradicție cu voința țării, românii nu doreau alianța cu puterile Axei. Chiar îl amenințau în scris pe Hitler cu furia românilor care se vor revolta în Transilvania de nord și vor răsturna militar regimul lui Horthy. Din stilul scrisorilor se observă o simpatie funciară pro-engleză. În scrisoarea către premierul Marii Britanii, Winston Churchill, conducerea „Ardealului” solicită ajutorul britanicilor în lupta împotriva Axei pe teritoriul Ardealului de nord și nerecunoașterea dictatului din 30 august 1940, care nu a fost voința poporului român. Stilul scrisorilor au ceva din viziunea politică a lui Iuliu Maniu, care se pare că a influențat major politicile societății „Ardealul”. Paradoxal forțele democratice din România nu erau încurajate neapărat de Londra pentru recuperarea teritoriului pierdut, ci de către Moscova. Încă din decembrie 1941, când ministru de externe britanic Anthony Eden a vizitat capitala URSS, acesta a fost confuz în problema Transilvaniei de nord în timp ce Stalin a fost ferm pe poziția retrocedării teritoriului românesc. Stilul manifestelor organizației „Ardealul”, ușor encomiastic, seduce: „Cu toate că sărbătorile, organizate aici de cei care v-au rupt pe voi,

fraților, de noi, gândul nostru a fost tot timpul alături de voi. Inimile noastre nu au încetat niciun minut să bată pentru voi”. Maniu, I. Mihalache și Gh. Brătianu au încercat să înființeze legal Asociația „Pro Transilvania”, dar generalul I. Antonescu a interzis-o pe 16 noiembrie 1940. Se pare că societatea secretă „Ardealul” este o continuare a organizației interzise de Antonescu și care a funcționat sub influența lui Iuliu Maniu care devenise un anglofil.

Agenția TASS a primit scrisorile societății dar nu le-a divulgat ca depeșe de presă pentru a nu face indirect jocul Angliei. În scrisoarea către Churchill se spune clar: „Când adevărata Românie va putea să vorbească și să acționeze, se va vedea cât de legată este România de Anglia.” Deși Eden a ignorat problema transilvană, IV Stalin încă din decembrie 1941, când trupele germane erau la 30 de kilometri de Moscova a susținut că după război Transilvania trebuie redată României, deoarece dictatul a fost un pact hitlerist între agresori. Sigur, Stalin nu din simpatie dorea ca Ardealul de nord să revină la România, ci din punct de vedere al interesului geopolitic, pentru că Basarabia, furată prin ultimatumul lui Molotov din iunie 1940, nu dorea să o cedeze.

De asemenea, Stalin dorea să cucerească și gurile Dunării. Datorită relațiilor excelente ale lui Iuliu Maniu cu englezii, agenții secreți maghiari nu au putut lua legătura cu guvernul de la Londra ca să negocieze o pace separată și menținerea Ardealului de nord la Ungaria. Londra încă din

martie 1941 i-a propus lui Molotov să țină contactul cu Iuliu Maniu ca reprezentant al opoziției române. A. Kerr, ambasadorul britanic la Moscova, îl propune Aliaiților pe Maniu ca unicul reprezentant al opoziției române.

Conducera URSS aprobă și astfel s-a blocat la Moscova orice influență serioasă a opoziției democratice de la Budapesta ca să pună problema Ardealului de nord ca parte a Ungariei. În 1943, emisarii maghiari au fost respinși de la negocieri, atât de Moscova, cât și de Londra. Se pare că Maniu ca șeful organizației clandestine „Ardealul”, care acționa în secret sub formă de „agent” britanic, pentru că altfel nu putea ține legătura cu Londra (era război), a reușit să impună Aliaiților ideea retrocedării Transilvaniei de nord la România după război.

Disperată, opoziția maghiară redactează la conferința de la Teheran două planuri de ieșire din război ale Ungariei și lupta împotriva Germaniei, cu menținerea Transilvaniei de nord sub stăpânirea Budapestei.

Nici acest plan nu a reușit datorită ingeniozității lui Iuliu Maniu. În aprilie 1944, Molotov propune ca România să iasă din alianța cu Germania și atunci, ca recompense, va reprimi Ardealul de nord. În negocierile cu prințul Știrbey de la Cairo, emisarul sovietic Novikov spune: Intrați în război cu Germania și veți primi înapoi Ardealul de nord. Astfel, calea spre actul de la 23 august 1944 era deschisă. Regele Mihai I a acționat în consecință. Între timp la

Moscova, în 1943, IV Stalin înființează celebra comisie Litvinov, condusă de fostul ministru de externe sovietic. Aici dezbaterile erau aprinse. Unii din comisie sub influența emisarilor americani vorbeau de o Transilvanie dată Ungariei, alții sub influența reprezentanților Angliei susțineau o autonomie a Ardealului într-o federație și nici măcar Litvinov, care era evreu român la origine, nu achiesa retrocedarea Ardealului. În această chestiune tot dictatorul Stalin a intervenit, și după 23 august 1944, a hotărât conform armistițiului din 12 septembrie că Transilvania de nord sau cea mai mare parte va reveni la România. Era o formă de șantaj sovietic.

După eliberarea Transilvaniei de nord de către armatele româno-sovietice, URSS a impus administrația militară sovietică și maghiară (comunistă prin Uniunea Patrioților Maghiari) până pe 6 martie 1945, când în urma instaurării forțate a guvernului pro-sovietic Dr. Petru Groza, în sfârșit s-a introdus administrația românească în Ardealul de nord. Regele Mihai I a venit pe 13 martie 1946 la Cluj și în sala mare a primăriei a decretat reinstaurarea autorității statului român asupra Transilvaniei de nord. Societatea secretă „Ardealul” își făcuse datoria, acum acționau Gărzile Iuliu Maniu împotriva comunizării României. Pentru acest curaj patriotic, Maniu a plătit cu viața la Sighet.

Mănăstirile la români

au considerat că această politică a multor domni români a avut drept scop slăbirea marilor proprietăți feudale. Deși aparțineau mănăstirilor, bunurile materiale respective puteau fi folosite oricând, la nevoie, de domnie, pentru soluționarea unor probleme superioare de stat. Prima mănăstire cunoscută în documente la români a fost Vodița din Mehedinți, ctitorie a Sfântului Nicodim de la Tismana (1374). Mănăstiri au existat însă și până atunci, dar ele au fost distruse de popoarele migratoare. Există descoperiri arheologice, care vorbesc despre existența unor vetre monahale încă din secolele III-IV. După aproape două mii de ani de viață monahală, încercăm să facem o scurtă sinteză a ceea ce au reprezentat mănăstirile în istoria poporului român. Problema e vastă însă. Mănăstirile au fost puncte strategice, adevărate cetăți înconjurate de ziduri groase, cu creneluri, în care s-au adăpostit corpuri de armată și de unde au opus rezistență

in v a d a t o r i l o r ;
Mănăstirile au fost adevărate scări de legătură între cer și pământ. În ele s-au

oficiat slujbe permanente, zi și noapte, dar mai ales Sfânta Liturghie zilnic. Călugării nu au fost rupți de lume, ci, chiar retrași în munți și locuri pustii, ei au fost în mijlocul lumii. S-au rugat pentru ei înșiși, dar s-au rugat și pentru lume, pentru nevoile materiale și spirituale ale fraților lor din mirenii, pentru apărarea țării de dușmani, de boli și calamități naturale, pentru bunul mers al vremurilor și al oamenilor. Mănăstirile au fost adevărate spitale duhovnicești. În mănăstiri s-au înființat primele spitale la români. Se numeau bolnițe. În aceste spitale erau tratați din rândul săracilor, care nu-și puteau permite să meargă la medici. Aici erau îngrijiți de călugări și călugărițe cu leacuri tradiționale, naturiste, păstrate cu sfințenie din generație în generație. În mănăstiri s-au înființat primele orfelinate la români. Erau mame sărace, altele cu mulți copii, altele tinere fete căzute în păcat, care nu voiau sau nu puteau să-și mai crească nou-născutul. Drept urmare, se duceau și-l puneau la poarta mănăstirii. Îl găseau acolo viețuitorii dimineața. Ce erau să facă? Îl luau, îl

creșteau, îi dădeau o educație aleasă, iar când ajungea la vârsta majoratului își alegea calea: rămânea în mănăstire sau pleca în lume. În mănăstiri s-au înființat primele azile de bătrâni. Au fost întotdeauna bătrâni fără urmași, bătrâni goniți de acasă de copii, oameni fără căpătâi, care au căutat un adăpost în mănăstiri. Nu au fost alungați. Au fost primiți la mănăstire și acolo au rămas până la sfârșitul vieții. În mănăstiri s-au înființat primele tipografii. Au rămas adevărate pietre de hotar în istoria culturii românești mănăstiri precum Govora, Bistrița din Vâlcea, Dealul din Târgoviște, Neamț din Moldova, Antim din București și multe-multe altele. În mănăstiri s-au tipărit sute de cărți în mii de exemplare. Indiferent de provincia în care a funcționat tipografia, cartea s-a răspândit în toate provinciile românești. Ele erau scrise la început în limbile greacă sau slavonă, limbi oficiale, apoi, începând de la Coresi din secolul al XVI-lea, în cea mai curată limbă românească. Aceste tipărituri au contribuit la întărirea credinței ortodoxe, la formarea, cristalizarea și uni-

tatea limbii române în întreg spațiul românesc locuit de români. Dacă în alte țări, precum Franța, spre exemplu, există multe dialecte, așa încât francezii dintr-o provincie nu se înțeleg cu cei din altă provincie decât dacă vorbesc franceza oficială, care nu-i alta decât limba/dialectul capitalei, la noi nu se întâmplă așa ceva. Dobrogeanul se înțelege foarte bine cu bănățeanul, olteanul cu maramureșeanul, bihoreanul cu moldoveanul. La noi este una și aceeași limbă și la aceasta și-a adus din plin contribuția cartea românească tipărită de-a lungul veacurilor în mănăstirile românești. Cărțile acestea au contribuit și la unitatea de credință creștină-ortodoxă, la apărarea de influențele prozelite, catolice, protestante și nu numai. Dar cărțile din mănăstirile noastre au ajutat creștinii din alte țări, aflați sub stăpânire musulmană, să-și păstreze credința și limba. Aici, în mănăstirile noastre au fost tipărite cărți în limbile greacă, arabă, sârbă și bulgară, ba chiar și în georgiană, știindu-se cât de necesare le erau fraților creștini de acolo...

Cui se adresează Festivalul „George Enescu”?

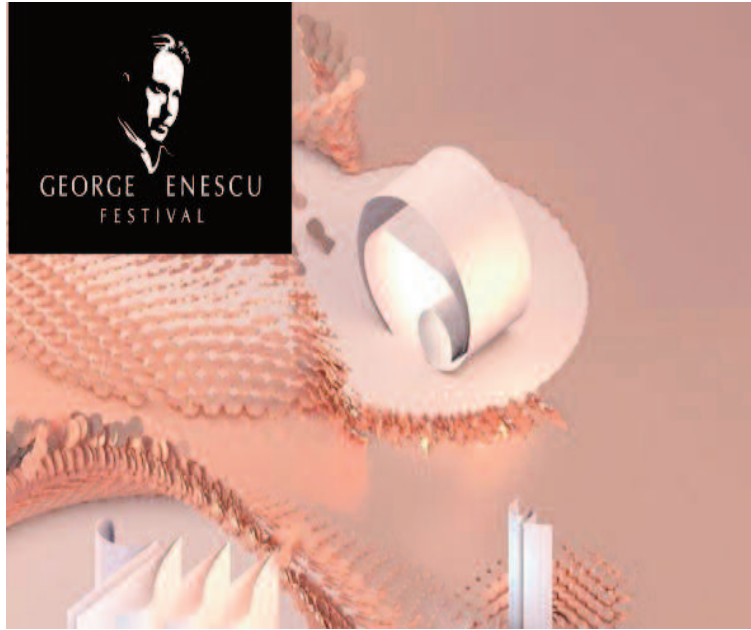
Grid
Modorcea

Iată o întrebare care mă obsedează, fiindcă nu am încă un răspuns clar, observațiile mele oscilează de la un concert la altul. Deocamdată pot să spun că, față de edițiile trecute, acum există o afluență coplesitoare, ba chiar o invazie, o participare în trombă și în ropot, la această ediție sălile sunt arhipline, iar aplauzele sunt peste limite, toți interpreții sunt aduși la bis de două-trei ori. În unele cazuri, aclamațiile sunt atât de mari, darurile florale atât de multe, încât cu greu pot uita ariștii străini că au fost la București, dar și spectatorii din afara țării, de regulă fani ai orchestrelor participante. Și mă gândesc la o solistă ca mezzosoprana americana Joyce DiDonato, care era uimită de primirea care i s-a făcut și de entuziasmul care a însoțit-o până la sfârșit, ofeind trei bisuri, cu brațele încărcate de flori. În America, la ea acasă, nu a pomenit așa ceva.

Acolo nu se aclamă ca la meciurile de fotbal. Nu există galerii de fluierături, strigăte, delir la conceete simfonice. Acest fenomen scandalos poate fi pus și pe seama defulării poporului român, care găsește în astfel de momente de excepție, rare, precum cele de la Festivalul „Enescu”, posibilitatea de a se defula de griji, de păcate, și de a arăta că nu și-a pierdut omenia, că știe să iubească ce-i valoros, că aplaudă, chiar dacă deplasat, ceea ce nu știe sau nu cunoaște, așa cum este cazul lui Joyce DiDonato, o mezzosoprană de excepție, acamată pe marile scene ale lumii, de la Lincoln Center la Scala din Milano.

Încununată cu mai multe premii Grammy, DiDonato a avut în programul său piese foarte dificile, în care a demonstrat vocația sa pentru roluri dramatice și tragice. Însă ea a dovedit că este stăpână și pe roluri sprintare, jucând ceea ce cânta, spre deliciul spectatorilor, care reacționau aprins la grimasele și gesturile comice ale solistei. Ea a fost acompaniată la pian de David Zobel, un partener cu care a performat pe multe scene prestigioase ale lumii. Programul lor a cuprins piese din opere compuse de Haydn („Arianna în Naxos”), Mozart („Voi che sapete” și „Deh

Vieni non tardar”, arii din opera „Nunta lui Figaro”), Rossini („Assisa a pie d'un salice”, din opera „Otello”), Bellini („Dopo l'oscuro nembo” din opera „Adelson și Salvini”), Pablo Luna („De España Vengo”), Berlioz („Le Roi de Thule” și „L'amour ardente flamme”, din opera „Damnațiunea lui Faust”) și Hahn („Sopra l'acqua indormenzada”, „La barcheta”, „L'avvertimento”, „Che pecà!” și „La primavera”, din ciclul „Venezia”). Multe din aceste arii cântate desăvârșit de DiDonato, se află pe albumele sale.

Remarcabil mi s-a părut faptul că Joyce, între piesele cântate, făcea educație spectatorilor, de fapt, își exprima impresii despre sala Ateneului, despre Festival și despre România. Este un mod teribil de a intra în dialog cu marile valori ale lumii. Și la ropotele de aplauze, ea adresa audienței un „mulțumesc”, suficient ca galeria să intre în delir. Cred că DiDonato nu va uita ușor acest recital de la București. De altfel, faima Festivalului a fost mereu propulsată de președintele lui onorific, Zubin Mehta, care mereu a lăudat căldura și entuziasmul cu care a fost primit la noi, întotdeauna.

Și i-a poftit pe toți muzicienii lumii să accepte invitațiile, pentru a simți și ei ce înseamnă căldura muzicală a publicului român. Și a apărut pe firmamentul Papa Holy, care i-a adus pe toți amicii lui de peste țări și mări și au primit din plin căldură cu... plicul! Dar să lăsăm epavele, să dăm la o parte „moștenirea” lor. Mi-e foarte greu, dacă nu imposibil, să înțeleg cum se poate trăi Concertul nr. 1 în Mi minor pentru pian și orchestră de Chopin, cântat chiar de Orchestra Națională a Radiodifuziunii poloneze, solist tânărul Szymon Nehring, dacă în urechea ta unul din spate

fluieră! Fluieră!

Mai ceva ca un polițist. Iar două doamne din față strigă ca apucate: „Tot așa!” Ce delicatețe romantică, ce lume în armonie a creat Chopin, bijuterii melodice, pentru stări pur romantice, pentru meditații divine, iar în jurul tău e o fântână arteziană de strigăte, tropote, fluierături!!! Cine sunt acești spectatori? De unde vin? Pentru ce vin la Ateneul Român! Unul mi-a spus că „am venit să-mi aduc gagică, fiindcă nu aveam unde să o duc și, ca s-o cuceresc detot, s-o fac

praf, am adus-o aici, în sala asta, să-i ia auzul și ochii cu ce vede pe pereți!” Un alt cuplu, la Sala Palatului, o imita în batjocură pe Yuja Wang, tot dădeau din degete și ziceau că și ei pot să cânte ca ea! E greu să înveți să lași mâinile acasă sau mobilul! Povestea cu mobilul este pacostea concertelor. Rar se poate vedea în alt loc ca aici o masă de oameni care își consultă permanent aceste instrumente și care filmează sau fotografiază în draci. Oare ce fac cu aceste imagini? Fiindcă dacă vrei s-o vezi pe Yuja, te uiți pe internet, unde are sute de fotografii.

Așa ceva ar trebui să fie interzis. Se fac mari eforturi pentru a aduce valori mondiale la București și ambința culturală este distrusă de acești spectatori total needucați. Și sunt atât de mulți! E imposibil ca Festivalul să-i educe, dacă nu vin aici educați, dacă nu au măcar cei șapte ani de acasă. Și cel mai bine se vede atunci când nu se cântă șlagăre simfonice sau când nu mai apar staruri. De pildă, la concertul care a avut în program opera Femeia fără umbră de Richard Strauss, sala la pauză s-a golit.

La fel și când s-a cântat o simfonie de Witold Lutoslawski, a fost tot după pauză, sala Ateneului s-a

golit ca prin farmec. De ce? Fiindcă nu se mai cânta Chopin, deși Lutoslawski este un fel de Brahms al Poloniei. Piesa lui este monumentală, o compoziție de mare tensiune, ca un vulcan în erupție. Are de toate, un fond folcloric, un scherzo năvalnic, un dialog rafinat între violoncel și harpă, între percuție și bași, o pasacalie cu variațiuni, o tocată și un coral solemn și strălucitor. Dirijorul Lawrence Foster și instrumentiștii au avut serios de muncă, nu au avut o clipă de respiro, totul dinamic, în iureș amețitor. Witold Lutoslawski se dovedește aici un concurent puternic al lui Șostakovici. Însă nimic nu asimilează acest public „elitist”, cu comportări de snobi sau melomaci, nimic nu vrea să învețe, el aclamă, fiindcă așa a învățat la ședințele de partid, la congresele PCR, fiindcă cei mai mulți dintre spectatori sunt în vârstă.

Iar tinerii care vin, stau mai mult lipiți de pereții clădirii și fumează. Muzica simfonică e ca nuca în perete pentru ei. O audiență needucată. Totul e de-a valma, fără nuanțe. Mulți nici nu cred că știu la ce concert au venit. Vin fiindcă e festival și e lume bună. Mi s-a luat un interviu de către postul „Trinitas”. Reporterul era total pe dinafară cu muzica și cu ce se întâmplă în festival. Reporterii TVR aveau altă calitate. El nu era în cunoștință de cauză nici cu biserica, dar „Trinitas” transmite concertele Festivalului și trebuie să-și facă datoria. Și ce fel de datorie? Ca niște amatori. Când i-am spus că lipsește din programul festivalului muzica unor compozitori români, nici n-a înțeles despre ce e vorba. I-am spus dacă a ascultat Solștiu de Adrian Pop, pisese abia cântată în concert.

Nu, el cică nu a fost în sală, a stat în hol. Cum să facă el o emisiune bună dacă nu știe ce se cântă, dacă piesa singurului compozitor român contemporan de până acum nu o cunoaște?

Sunt prea pretențios? Da. Nu mai am vreme de jumătăți de măsură. Publicul e needucat și intermediarii dintre festival și lume niște amatori. Pentru cine se face acest festival? Pentru străini? Oricum, grosul fondurilor merg la ei. E o întrebare dificilă, recunosc. Dar trebuie pusă. Un scriitor, când scrie o carte, are în

fața sa imaginea cititorului cărui i se adresează. Eu când scriu o carte de film, îi am în față pe cinești, pe cinefili în general. Cărțile religioase le scriu având în ochii minții preoți și credincioși, cărțile de filosofie, oameni dornici de problematizarea existenței, cărțile utopice, desigur, le adresez cititorilor din viitor.

Nu poți să scrii ceva, așa, în mare, trebuie să te adresezi unei categorii de cititori, fiindcă azi nu mai există un public în general, există publicuri, categorii diverse de cititori. Dar un festival? Răspunsul ar fi simplu: trebuie să se adreseze tuturor, să ofere de toate pentru toți. Da, dar aici este vorba despre un festival de muzică simfonică.

Poți să te adresezi tuturor? Și celor care nu știu să citească o notă, care nu cunosc nimic din istoria muzicii, care nu au nici o noțiune despre polifonie, care nu cunosc decât instrumentele din sat de la ei? Nu, eu cred că și un festival trebuie să se adreseze oamenilor cât de cât școliți, care intră pe ușa Ateneului cu un sentiment de religiozitate, ca într-un templu al muzicii, unde e nevoie să pășești în vârfuri. Festivalul e deschis, vine către lume, dar și lumea trebuie să vină pregătită către festival. Muzica simfonică nu este pentru orice om cu reacții de patruped.

E nevoie de educație. Iar un festival nu-ti poate da această educație peste noapte, în câteva zile, oricât s-ar strădui organizatorii să pună muzica lui Enescu și la benzinării!! Din păcate, așa cum am discutat cu unii organizatori, Festivalul „Enescu” este pentru cei care plătesc biletul de intrare. Nimeni nu-i vede, nu contează cine sunt, cum sunt, de unde vin, cum arată. Să le spunem noi, arată ca o faună de nedescris, ca niște patibulari.

Acesta-i poporul român? Eu nu mă recunosc în acest public, incapabil să asculte o sonată de Chopin, dar dornic să fluiera de admirație, să-l vadă și audă lumea că există. Iată, îmi spunea mândru reporterul de la „Trinitas”, putem să facem și noi ceva mareț, putem să arătăm lumii că România există! Există ca o încremenire într-un proiect mamut care nu și-a fixat încă ținta, care nu știe cui se adresează!

Deculturalizarea prin... (anti)cultură

Cezar Adonis
Mihalache

Națiunea Română stă pe piloni tot mai fragili... Pe fundațiile măcinate de acțiunile tot mai obraznice ale trădătorilor, cozilor lor de topor și ale veneticilor infiltrați pe locurile din care ar fi trebuit să străjuiască patrioții, adevărații noștri Mari Români... Iar fundațiile ne sunt tot mai erodate...

Cultura ar fi putut fi un bastion în fața acestor atacuri. Ar fi putut fi transformată dintr-un pilon de reazem al conștiinței naționale, de luptă împotriva antiromânescului prin acte de cultură, într-o baricadă. Dar am lăsat-o de izbeliște, iar astăzi vedem urmările a 30 de ani de valuri ce au tot măcinat-o, nema-iavând nimic din sacralitatea pe care i-o dădeam la momentul dezrobirii, desprinderii de cenușiu, al eliberării prin expresivitatea scrierilor și a lucrărilor artistice. Nu mai există manuscrise de revoltă, fie și ca semnale din alte vremuri despre nevăzutele nici-când tomuri olografice ținute la sertar în destinul lașității cenușii, nu mai avem nici măcar schițe și crâmpeie de indignare, nici rictusuri ironic meșterite, așezate, dacă nu în romane sociale, măcar în butade de reviste, de „scenarii” de teatru ori ca replici de colț de foaier.

Cultura națională românească nu mai are loc

nicăieri. Chiar dacă există un soi de frământare artistică și scriitoricească, ea nu este o cultură filon, reper pentru trecerea prin vremuri, nu este o coloană vertebrală de sprijin a Națiunii, nici măcar un rest de os al strămoșilor indignați, fragment de istorie sărit cumva dintr-o mare și neputincioasă, pentru noi ca destin următor, revoltă cu gust de sepie.

Cultura astăzi înseamnă o deculturalizare masivă. Pe două paliere principale... Prin îndepărtarea reperelor, desființarea, demontarea, sfărâmarea și aruncarea resturilor, cât mai pisate, în colțuri de istorie, colțuri ce ne vor deveni unghere ale mărturiilor unui neam, a unei țări, a unei existente, și inserarea culturii altora. Avem o extirpare a românismului ca formă de manifestare, artistică, scriitoricească, a reperelor prin pelicule de celuloid, prin instalații digitalizate sau instantaneele vii, fie și de o clipă, ale memoriei scenei teatrului. Și avem o „multiculturalizare” printr-o insinuare artificială pentru a desprinde și a înlocui și ultimele repere ale rezistenței românești. Sigur, nu ar fi nimic dramatic să consemnăm atâta varietate de „cultură”. Doar că ea nu este doar o expresie a formelor, ci inclusiv ca filoane ce aparțin altor seminții.

Scriitura românească este ținută în sertare. Nu există, nu se vrea un sprijin real pentru promovarea autorilor români. Nu sunt bani de la

Cultură pentru așa ceva. Dar se pompează masiv în acele edituri, în acele proiecte care ne deservesc pe noi, ca perenitate a reperelor, insinuând alte „efigii”.

Cultura românească înseamnă acum o desființare ghidată în care „tot ce este românesc” nu va fi pierit, nu de îndată, dar va fi fost izolat și ascuns privirii următoarelor generații ca într-un soi de enclavă. Sunt ziduri ce ne vor separa conștiința națională... O sfărâmare în două a nepieritorului de altădată reper românesc... Națiunea de ieri și nația de astăzi și mâine. Cea de mâine ce va fi la rândul ei răzuită pas cu pas, sub semnul reproșului expirării trecutului nostru, și al mărturiilor prin timp.

Se va mai consuma doar ce ni se va permite, iar actele rebele ale reacționarilor din cultură, vor fi stinse sub vărsarea de foc a unei Păsări Phoenix, ce, firește, nu va renaște, căci nu va avea din ce. Cenușa culturii noastre de altădată va exista. Din plin. Dar nimeni nu va mai îndrăzni să-i scuture aripile carbonizate de nepăsarea atâtor rânduri de generații postdecembriste.

Deculturalizarea autohtonului vine prin nefinanțare. Multiculturalizarea” vine prin invazia de programe, pe care românii le vor consuma tot mai asiduu, pentru că tinerele generații vor trebui să-și stingă setea de cultură, fie și cu acele „repere”...

Cultura românească

autohtonă este expatriată, gonită peste mări și țări. Lucrările lui Brâncuși nu se văd în orașele României. Ele sunt plimbate, de la Cumințenia Pământului la Păsări, pe oriunde altunde pe acest pământ, dar nu prin fața românilor, nu care cumva să le scapete dorința și voința de a reimpune măcar veșnicia artistică. Pe scenele festivalurilor de muzică clasică se cântă tot mai puțin din lucrările românilor. Iar când se întâmplă asta nu sunt expresiile unor colțuri de filarmonici românești, ci expozeuri sonore venite de sub baghetele unor dirijori străini.

În schimb, tot ceea ce este străin filonului nostru începe a domina... Zilele filmului maghiar și-a plimbat proiecțiile prin nu mai puțin de 15 orașe. Acum din Transilvania. Dar mâine, când consumatorii vor fi fost văduviți de nepieritorul românesc de altădată, va deveni un trend național. În cetatea veșniciei noastre, Muzeul Țăranului Român, românescul nu mai este nici măcar oaspete. Locul țăranului român, a expozițiilor în onoarea trudei și a suferințelor lui, a ceea ce a reprezentat el ca perenitate atât de frumos și mișcător ca sensibilitate mistică, precum ia și simbolurile ei ancestrale, a fost luat de culturi palestinieni ori de expoziții devenite aproape permanente ale suferințelor evreimii (care, chiar și fără un muzeu oficial al holocaustului impus în incinta Muzeului

Țăranului Român, și-a găsit loc de expunere). La Arcul de Triumf, sanctuar-mausoleu ce nu ar trebui deschis decât de câteva ori într-o trecere de generație, precum se deschid, irump, momentele astrale, glorioase, cărora a fost închinat, s-a permanentizat un alt expozeu, al altor „pelerini” străini de osatura neamului românesc. Ridicolul, bătaia de joc, umiliința prin lucrări mizerabile, modernist denumite instalații artistice, de fapt butaforie a dezmațului prin ridicol, au fost „înșurubate”, nu alăturate, nu expuse, ci impuse, peste mărturiile generațiilor trecute despre Eroii Neamului Românesc.

Rezistența noastră prin cultură a devenit o cedare în deculturalizare. Și nu este o „multiculturalitate” doar ca expresii artistice, novatoare prin kitschuri ce ridică banalul la rang de formă artistică, nici ca seminții reprezentate, ci și ca prezențe a nondiscriminărilor de toate felurile și „forme”.

Cultura noastră moare... Cultura altora înflorește pe locurile, peste fundațiile noastre, inclusiv prin exprimarea fără frâu a unor bizoni de cultură așezați, transgenați (!), prin porcării numite forme novatoare de artă...

Prin fraudă și josnicie?!

Ei bine, unii dintre ei (precum Liviu Pleșoianu sau Andrei Valentin Stoican) au recunoscut că le-a fost imposibil să adune pe căi cinstite susținerile necesare, așa că s-au retras (cu demnitate, susțin ei pe unde se nimerește) din cursa pentru Cotroceni. Alții (precum

telor întocmite de el și staff-ul său de campanie.

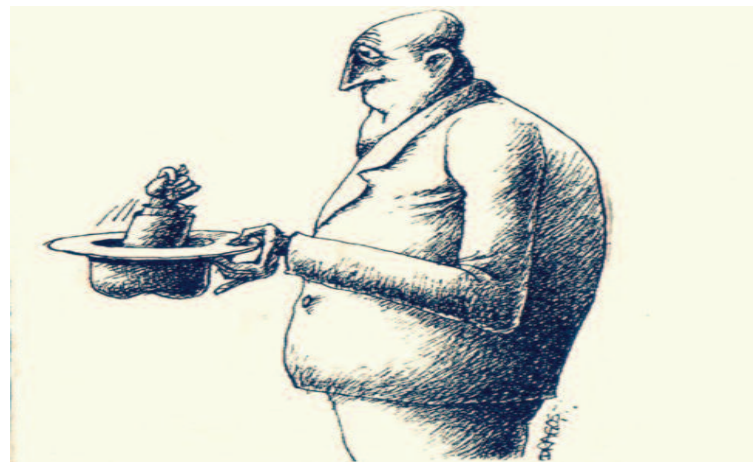
Păi cum, vrea acesta să le transmită alegătorilor, când el nu-i nici de teapa lui V. Cataramă, insul căruia judecătoria BEC-ului i-au respins în prima instanță dosarul depus, pe motiv că peste 90.000 (!) de

scandaloasă rampă de lansare spre prima funcție din statul nostru dezarticulat și, desigur, nici de cea a lui Miron Cozma, cel care și-a asigurat nemuritoarea faimă de prim ciomăgar al mineridelor, pentru ca după o trebuincioasă haltă în spatele gratiilor, astăzi – profitând de haosul din legislația noastră și de absurditatea ei îngăduință cu care-i tratează pe toți răufăcătorii (de la găinari și până la șpananii cu ștaif politic) – el să-și permită să insulte funcția prezidențială nu doar cu sfidătoarele liste xeroxate, ci chiar cu imensa-i impertinență de-a îndrăzni să candideze într-o ocupație a ei.

Iată, așadar, păguboasele consecințe ale unei democrații originale de felul „Fac ce vor mușchii mei”, ale unei legislații care face sluj în fața infractorilor și ale unui sistem de învățământ unde nu există o cultură a educației la școală, pe stradă sau în familie (bunăoară așa ca în sistemul finlandez, considerat cel mai avansat din lume), în schimb unde elevii sunt încurajați de decidenții

politici să se tragă de brâncinar cu educatorii!

Într-un atare mediu propice pentru neamul prost, precum cel din România postdecembristă, aproape ne-am obișnuit ca jumătate dintre absolvenții de liceu să fie analfabeți funcționali, ca analfabeții funcționali cu diplome rostuite (licențe, masterate, doctorate) să ajungă primari, parlamentari și/sau miniștri, ca unul de teapa lui M. Cozma să privească funcția cea mai înaltă din stat drept ceva ce i se cuvine, ca Traian Băsescu să fie vreme de 10 ani președintele românilor, iar alegătorii de rând să afle de-abia acum că el și-a turnat colegii sub numele de cod Petrov, și ca România (cu un gol populațional de circa cinci milioane și o datorie externă de peste o sută miliarde euro) să fie ținută de ne-trebnicii ei politrucii la coada țărilor din Uniunea Europeană

Viorel Cataramă, Cătălin Ivan sau Alexandru Cumpănașu, dubiosul „unchi” al Alexandrei Măceșanu), nu doar că merg înainte, dar C. Ivan, fostul pesedist și europarlamentar pe listele acestui partid, chiar amenință că va depune plângere penală împotriva Biroului Electoral Central (BEC), întrucât aici se vântură suspiciuni în legătură cu legalitatea lis-

semnături din listele sale sunt cu cântec (totuși, în urma contestației, „brava” noastră Curte Constituțională i-a permis să intre în cursă, de parcă zecile de mii de falsuri ar fi un flecușteț oarecare!), nici de teapa lui Al. Cumpănașu, cel care – cu un masterat procurat în străinătate, dar fără studii superioare – se folosește de moartea pretensei sale nepoate ca de-o